

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic scene in a garden. A woman with long brown hair, wearing a vibrant pink dress with a full, ruffled skirt, is looking back over her shoulder at a man. The man, with short dark hair, is wearing a brown suit jacket and has his back to the camera as he embraces her. They are standing in a garden with rows of purple lavender plants in the foreground and a manicured lawn and trees in the background. The overall mood is romantic and elegant.

Clare Connellyová
Tucet nocí
s princem

CLARE CONNELLYOVÁ

TUCET NOCÍ
S PRINCEM

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

v jedné české písničce se zpívá „udělej cokoli, co by zač stálo“... Nějak mně to v poslední době pořád zní v uších...

*A tak jsem uvažoval o tom, jak zásadní je pro každý dobrý příběh – a doufám, že příběhy, které Vám měsíc co měsíc přináším, za dobré považujete – to, že se hrdinové (často **konečně**) rozhodnou a něco udělají. Že přestanou být, s prominutím, ňoumové, kteří sebou nechají vláčet děním kolem sebe, místo aby ho sami ovlivňovali. Nevím, jak to máte Vy, ale já se vždycky těším na ten okamžik, kdy se rozhoupou. A konečně něco řeknou, pro něco se rozhodnou, zkrátka udělají něco, co by zač stálo.*

Tak Vám – sobě – nám přeji, ať to udělají co nejdříve.

A ať toho jsme v životě schopni i my sami!

S láskou

Váš Harlequin

Clare Connellyová

TUCET NOCÍ S PRINCEM

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Twelve Nights in the Prince's Bed

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Clare Connelly
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1848-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1849-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1850-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Tohle byla jejich desátá společná narozeninová oslava, deset let už byly nejlepší kamarádky, a navzdory tomu, o co všechno Poppy Hendersonová v životě přišla, se teď při pohledu na místnost plnou hostů cítila vděčná. Co by byl její život bez Její Výsosti princezny Eleanor Aetosové a celé její rodiny?

Poté co zemřeli její rodiče, si myslela, že už nikdy nepozná ten pocit bezpečí, že nepozná, jaké to je, cítit lásku své rodiny, ten pocit, že někam patří, ale nejlepší přátelé jejích rodičů, kteří náhodou byli král a královna Stomlandu, ji přijali za svou. Přijali ji do pomyslné náruče své rodiny i přesto, že byli sami v té době zahlcení žalem po smrti svého nejstaršího syna, a už ji nikdy nepustili. Hned od začátku se k ní chovali jako k vlastní dceři a jejich láska Poppy pomohla se zotavit. Byla jim opravdu vděčná, neexistovalo nic, co by pro krále a královnu neudělala.

Co se týče dětí královského páru, Eleanor se okamžitě stala její sestrou, a její bratr Adrastos... no, u něj to bylo trochu složitější. Až do svých jedenadvaceti by asi řekla, že je pro ni něco jako bratr, i když je o pět let starší a trochu příliš vážný a odtazitý. Ale uměl k ní být i laskavý a nikdy neudělal nic, z čeho by bylo zřejmé, že mu její vpád do jejich rodiny nějak vadí.

Poppyiny oči teď samy o své vůli vyhledaly jeho vysokou postavu na druhé straně místnosti. Našly ho

stejně snadno jako vždy, a když ho spatřila, srdce rozběhlo o něco rychleji a žaludek se jí nepříjemně stáhl. Od té noci, kdy s Eleanor oslavily jedenadvacáté narozeniny, spolu skoro nepromluvili. Vážně už je to tři roky? Cítila, jak se jí do tváří hrne krev při vzpomínání na večer, na který se tak dlouho snažila nemyslet – na zmatek, který se jí zmocnil, když si ji člověk, jehož měla téměř za bratra, najednou přitáhl do náruče a líbal ji, až ostře vnímala, že je to také muž, muž, po němž velmi, velmi touží...

Snažila se na to zapomenout, protože ji to mátlo a nedávalo jí to žádný smysl. To, jak si ji přitáhl blíž těma silnýma rukama, jak ji držel přitisknutou ke svému pevnému tělu a očima ji chvíli vyzýval, aby protestovala, než sklonil hlavu a jeho rty se setkaly s jejími. V tu chvíli jako by jí žilami projel záblesk a ona konečně pochopila, co je to chtíč. Ponořila se do těch pocitů a čas jako by se natahoval donekonečna. Líbal ji a líbal, dokud nějaký hluk z dálky to kouzlo přerušil a oni se od sebe odtáhli, oba šokovaní, oči zaklesnuté do sebe, jako by se snažili pochopit, jaké šílenství se jich to na chvíli zmocnilo.

„Tohle se nemělo stát. Omlouvám se.“

Jeho omluva ji překvapila, protože Adrastos nebyl muž, který dělá chyby. Vždy stál na té správné straně – dokonce i média neustále přicházela s články, oslavujícími jeho vítězství. Bylo to líbání špatné? Jistě, chápala, v jaké jsou situaci – jeho rodiče ji vychovali jako vlastní, takže vlastně byla jeho sestra. Ale nejsou skuteční sourozenci, uklidňovala se rychle.

Poppy teď na Adrasta zírala jako vyhladovělý člověk, kterého přivedli k stolu plnému jídla, protože byl momentálně zaneprázdněný rozhovorem s jedním z hostů a nedíval se jejím směrem.

Zatímco Eleanor zdědila matčiny blond vlasy a drobnou, štíhlou postavu, Adrastos byl vzhledem jasným potomkem svých dávných předků, bojovníků

z dob kolébky civilizace, s širokými rameny a svalnatými pažemi, formovanými zálibou v různých sportech. Bavily ho hlavně automobilové závody a veslování – pamatovala si, jak brzy vstával a vydával se ke Středomoří, kde se svým týmem trénoval, dokud nebyl celý zpocený. Vracel se pak do paláce, voněl mořem a sálala z něj síla.

V době po tom jejich nečekaném líbání bylo naprosto jasné, že na něj Adrastos okamžitě zapomněl. Vrátil se ke svému životu, v novinách se brzy objevila jeho fotka s krásnou německou herečkou po boku. Týden poté to byla španělská modelka. O šest týdnů později slavná švýcarská atletka. Adrastos – proslulý starý mládenec – prostě žil dál jako dřív. Tak proč ho Poppy pořád nedokázala dostat z hlavy? Proč nezačala chodit s někým jiným? Proč se nepokusila najít tu jiskru, kterou cítila, když ji políbil Adrastos?

Adrastos se najednou, i když se nepřestával bavit s jedním ze svých bratranců, pootočil a podíval se přímo na ni, jako by věděl, kde stojí, skoro jako by...

Poppy se včas zarazila. To je nesmysl, určitě ji neseleduje.

Jejich oči se setkaly a ona okamžitě pocítila tutéž jiskru, tělem se jí rozlil tentýž žár jako před třemi lety, pálivý a neovladatelný.

Tu noc se v Poppy zničehonic probudily pocity, o nichž ani nevěděla, že existují. A líbily se jí. Ale od té doby tahle část její osobnosti jako by zase spala, ona jí nijak dál nezkoumala, nevěnovala jí pozornost. Její panenství bylo něco, čemu tak docela nerozuměla. Nebyla to její vědomá volba. Před tím polibkem usilovně studovala, aby dosáhla akademického úspěchu svých rodičů a aby na ni královský pár mohl být pyšný. A potom? Pomyšlení na jakéhokoli jiného muže ji okamžitě proměnilo v kus ledu. Bylo tak snadné s nikým nechodit, neflirtovat, netoužit po někom. Ale teď, ve čtyřicetce, ve stejné místnosti s Adrastem, jako by měla

tělo náhle plné elektrického napětí, jako by v sobě cítila víc energie, než mají všechny hvězdy ve vesmíru.

Její poslední, katastrofální pokus o rande byl asi nejhorší. Před měsícem ji Eleanor seznámila s kamarádem svého kamaráda. Líbil se jí. Byl zábavný. Ale když se ji pokusil políbit na dobrou noc, zvedl se jí žaludek a ona věděla, že jestli se jejich rty opravdu dotknou, pozvrací mu boty. Zděšeně se odtáhla, omluvila se a zmizela za dveřmi svého domu. Cítila se hrozně a říkala si, co to s ní ksakru je.

Adrastos znovu přitáhl její pozornost a bylo to tu zas – to brnění po celém těle, ta jistota a touha, ta bezhlavá touha pochopit, co se to mezi nimi před těmi třemi lety vlastně stalo, pochopit, proč se jí při pouhém pohledu na něj zmocní takové vzrušení, zatímco jiní ji nechávají tak chladnou. Co když si tehdy svou reakci na něj nějak špatně vyložila? Cítila by se tak znovu, kdyby ji ještě jednou políbil?

Popadla další skleničku šampaňského z blízkého podnosu a třikrát pořádně upila, než ji sevřela v ruku až možná příliš silně a vydala se přes místnost směrem k Adrastovi. Srdce jí tlouklo čím dál rychleji, jako by se chystalo každou chvíli vyskočit z hrudi.

Není už trochu pozdě, po třech letech? S kolika ženami už od té doby byl? Pamatuje si to vůbec?

A přesně ve chvíli, kdy ji to napadlo, se Adrastos znovu otočil, jeho oči se ponořily do jejích a zeměkoule se přestala otáčet. Poppy vyschlo v ústech. Popohánělo ji to vypité šampaňské, fakt, že má dnes narozeniny a také to, že už přijala práci v Nizozemí, kvůli které se musí ze Stomlandu na čas odstěhovat. Nemá co ztratit. Popošla o dalších pár kroků blíž.

Musí vědět... musí to pochopit. Chce se znovu cítit tak živá. Na chvílku se zajíkla, a pak z ní slova vyběhla zas až příliš rychle.

„Máte chvílku, Vaše Výsosti?“

Ten titul a vykání možná zněly divně, ale i když

spolu strávili jako mladší spoustu času, na veřejnosti bylo potřeba stále zachovávat jisté dekorum.

Adrastos přimhouřil oči a Poppy zadržela dech, možnost, že odmítne, byla reálná a náhle i velmi děsivá. Ale on jen o chvíličku později pokývl hlavou, i když se moc přívětivě netvářil.

„O co jde?“ poodstoupil o krok dál od skupinky, s níž se předtím bavil.

Poppy si uvědomila, že svírá skleničku tak silně, že je div, že ještě nepraskla, a trochu sevření povolila. Byl tak úžasný. Tak známý a zároveň tak cizí, nepochopitelný. Žilami jí proudil čistý adrenalin.

„Můžeme si promluvit někde v soukromí?“

Viděla, jak polkl, ale jinak se ani nepohnul. Uplynulo pár vteřin, než znovu přikývl. „Tamhle je balkon. Máš nějaký kabát?“

Poppy se ohlédla přes rameno a mávla neurčitě směrem k šatně na druhé straně. Než by se k ní dostala, musela by projít davem hostů.

„Můžeš si vzít moje sako,“ navrhl jí Adrastos a ona si na volné ruce zaryla nehty do dlaně, aby té nabídce odolala.

„To je v pohodě. Tak dlouho to nebude.“ Ale i tak pocítila nával vzrušení. Jako by se otevíraly dveře do světa možností, jaké si dřív neuměla ani představit. Byla to naivní hloupost. Měla v sobě moc šampaňského a nechala se omámit tou jiskrou, kterou v ní tehdy zažehnul, když jí ukázal, co jej její tělo schopné cítit.

Adrastos se jí nedotkl, ale když procházeli pokojem, cítila jeho blízkost a její tělo na ni reagovalo, měla husí kůži na pažích a žaludek se jí zhoupl při představě, že s ním bude po těch letech zase někde sama.

Bylo nemožné jít vedle něj a nevšimnout si, jak se na něj lidé dívají. Viděla, jak otáčejí hlavu, ženy s obdivem, muži s uznáním. Do myšlenek se jí vplížil stín pochybností, takže se rozhodla, že na to musí jít rychle, aby to měla z krku.

U dveří na balkon se Adrastos náhle zastavil a otočil se na ni s výrazem, který by se nejlépe dal vyložit jako pochybnost. Prohlédl si ji, jako by ji nikdy předtím neviděl, jako by se chtěl zeptat, jestli si je opravdu jistá.

Poppy jen zvedla bradu a sebejistě mu pohled oplácela, i když uvnitř se tak úplně necítila.

Jen o chvíličku později otevřel korunní princ dveře a dovnitř zavál závan ledového vzduchu zvenčí, když se jimi protáhli ven. Hluk hovoru a smíchu z místnosti utichl, jak za nimi dveře zaklaply.

Poppy Stomland milovala.

Když sem přijela poprvé, měla zlomené srdce, náhlá smrt jejích rodičů ji zdrtila. Ale tady poznala neutuchající lásku královské rodiny – a také s nimi v mnoha ohledech mohla soucítit, protože jen o pár měsíců dřív přišli o svého nejstaršího syna. Za ta léta mnohokrát Poppy říkali, že jim její příchod pomohl stmelit rodinu, svým způsobem aspoň trochu nahradit tu hroznou ztrátu. A Poppy to vnímala podobně.

„No? Tak co se děje, Poppy?“

Poppy sebou málem trhla, jak chladným tónem její jméno vyslovil. Před tím polibkem si nebyli příliš blízcí. Ne jako si byli blízké s Ellií. S tou byly nejlepší kamarádky. Adrastos byl vždycky trochu odtažitý, zaměstnaný a důležitý. Jako by nesl na bedrech tíhu celého světa. Ale choval se k ní přátelsky, ochranně, stejně jako k Ellií. Poppy k němu vzhlížela, obdivovala jeho sílu a mužnost, ale nikdy nepocítila tuhle zvláštní závať.

A teď byli tady, sami, a ona měla pocit, že tu otázku nedokáže vyslovit.

Nastalo ticho a Poppy jako by se zbystrily všechny smysly. Vnímala, jak Adrastos dýchá, jak je ve vzduchu cítit slaná voda, slyšela vzdálený hluk dopravy ve městě, cítila jeho kolínskou, chlad nočního vzduchu, v němž už visel příslib blížících se Vánoc. Nebyli takhle spolu sami už tři roky, od toho polibku, a bylo

nemožné nemyslet na to, co se tehdy stalo. Myslí na to taky on?

„Poppy?“ Ostrost jeho hlasu ji přiměla se na něj podívat. Srdce jí bušilo jako o závod. „Co ode mne chceš?“

To byla zvláštní volba slov. Ne „O čem si se mnou chceš promluvit?“ Tohle bylo mnohem provokativnější, nebo se jí to tak aspoň zdálo. Znovu upila šampaňského a zavřela oči, vnímala, jak se jí teplo šíří krkem až do žaludku.

„Já –“ začala, otevřela oči a zadívala se na něj. V tu chvíli jako by na všechno zapomněla. Nezáleželo na tom, kým byli a co dělali v minulosti. Hvězdy nad hlavou na ni pomrkávaly, jako by se ji snažily povzbudit. Možná to byl celé nesmysl, možná toho ještě bude litovat, ale dnes večer byla Poppy plná touhy, kterou mohl uspokojit jen Adrastos. Na následky teď myslet nebude.

Ten polibek před třemi lety byl jen záblesk. Pár vášnivých vteřin, které si znovu a znovu přehrávala v hlavě, tolikrát, že by to ani nespočetala. Čerstvá chuť jeho rtů, tajný, zakázaný polibek, jen tahle jedna jediná noc...

Čas se zpomalil, až se nakonec skoro zastavil. Hvězdy nad hlavou se jasně třpytily do chladné zimní noci, z dálky sem zaléhal pleskot vln o boky lodí v přístavu, a pak tu byl on, Adrastos. Tady, na dosah ruky.

Poppy si spěšně olízla dolní ret, ústa vyschlá, hrdlo stažené. Adrastovi sklouzly oči k jejím ústům a jí se tep zrychlil ještě víc. Bylo to teď, nebo nikdy.

„Já chci,“ řekla pomalu, ale s rozhodností, jež do každé vyřčené slabiky vkládala jasnou výzvu, „abys mě políbil.“ Postoupila blíž k němu, až mu její dech ovanul tvář. „Ale tentokrát,“ skoro zapředla, „chci, abys nepřestal.“

Adrastos měl pocit, jako by se svět kolem stáhl kolem jeho těla, náhle se nedokázal nadechnout, myslet,

vidět cokoli jiného než tu zatracenou holku, tu otravnou, svůdnou, nádhernou holku. Kdy se to vlastně stalo? Napřed byla jen pubertačka, stejně jako jeho sestra. Vždycky se spolu někde hihňaly a šeptaly si svá holčičí tajemství. A on se na ně díval se shovívavostí staršího bratra. Nikdy na Poppy nemyslel jako na ženu, až na té oslavě, když vešel do toho zahradního stanu a spatřil tam nejen ženu, ale přímo bohyni. Neuvěřitelně krásnou, nedotknutelnou a naprosto jinou bytost. Najednou se všechno, co o ní věděl, všechno, co spolu sdíleli, o čem si za ty společné roky povídali, změnilo, a on ji chtěl skutečně poznat, poznat ji víc, než to umožňují ta slova, která si vyměnili. Chtěl ji a stěží tomu rozuměl. Měl spoustu zkušeností se ženami, ale nikdy nechtěl žádnou z nich tak, jak chtěl Poppy. Zdaleka to nebyla jen sexuální touha. Chtěl ji vidět a chtěl ji mít víc, než chtěl cokoli v životě.

To nutkání ji mít ho tehdy vyděsilo. Celý večer se jí snažil vyhnout, potlačit ten nevíтанý pocit, a téměř se mu to povedlo. Skoro tu bitvu vyhrál, ale pak prošla kolem něj, trochu rozrušená rozhovorem s jeho matkou a on byl ztracený. Jako by ho zaklela. Její vůně, tak sladká a smyslná, ho vábila tak, že nedokázal odolat. A když ji našel a zjistil, že je sama, v růžové zahradě – což bylo jedno z jejích oblíbených míst – věděl, že prohrál.

Kdyby tenkrát nedaleko od nich neprošel číšník a neupustil sklenici, což Adrasta přitáhlo zpátky k přítelkyni, býval by Poppy pomiloval přímo tam, uprostřed růží.

Jenže to bylo před třemi lety. Od té doby před tím utíkal, před tím okamžikem, kdy ztratil své pověstné sebeovládání, když políbil ženu, kterou měl považovat za svou sestru, kruci. Neměl žádné právo po ní toužit! Neměl právo ji líbat. Jakoukoli jinou ano, ale ji ne, pomyslel si Adrastos a ušklíbl se. Nikdy se nesnažil skrývat svůj styl života, ani před médii. Spíš naopak, měl z toho, co o něm psali, až škodolibou radost.

Od Nicholasovy smrti ho velebili jako „dokonalého prince“, tak alespoň v jedné oblasti života se necítil jako zrádce, který si přivlastnil něco, co mu nepatří. Nedokázal skrývat své vrozené vůdcovské schopnosti, které z něj samozřejmě dělaly dokonalého prince. Nemohl změnit ani fakt, že Nicholas byl v mnoha ohledech nevhodný pro život, do něhož se narodil. Byl tičhý, konzervativní a ostýchavý, každé vystoupení na veřejnosti pro něj bylo utrpením, zatímco Adrastovi bylo fuk, co si o něm kdo myslí, takže mu nevadilo být na očích veřejnosti.

Ale nesnášel porovnávání.

Nesnášel, že občas jako by lidé měli radost z toho, že byl prohlášen následníkem trůnu, přestože to bylo vykoupeno smrtí jeho milovaného staršího bratra.

Mohl se snad někdo divit, že se trochu vymkl kontrole v té jediné oblasti života, kde ho nikdo pod kontrolou mít nemohl? Zatímco rodiče zoufale toužili po tom, aby se oženil a usadil, aby zplodil potomky, Adrastos s potěšením dokazoval každému, že se v něm mýlili – alespoň v něčem. Není ten dokonalý princ. Ne tak dokonalý jako by byl Nicholas, protože ten by v tomto věku byl určitě už dávno ženatý, kdyby byl naživu.

Poppy tiše vydechla a trochu se poodtáhla a on se na ni zadíval přimhouřenýma očima. V uších slyšel vlastní pulz a věděl, že má jen vteřinku na to, aby zareagoval – nebo nezareagoval, což by bylo jistě moudřejší.

Tehdy ji políbil, protože ji chtěl, a pak předstíral, že to bylo stejné jako s jakoukoli jinou dívkou, kterou potkal někde v baru nebo na večírku. Ale byla to Poppy. U ní to bylo komplikované. Jeho rodiče v ní viděli skoro vlastní dceru. Kromě jeho rodiny žádnou jinou neměla. Nemůže se s ní vyspat a pak na ni zapomenout.

Bylo to všechno složité a Adrastos složité věci neměl rád.

A přesto už při pouhém pomyšlení na to, že by ji

políbil, cítil, jak jsou mu kalhoty náhle těsnější, a ostře si uvědomoval neodolatelnou touhu ji mít.

„Poslouchej, Poppy...“

Poppy zvedla ruku a přitiskla mu prst na rty. „Já nechci poslouchat,“ zamumlala. „Já o tom vážně nechci mluvit. Tři roky jsem přemýšlela, co se to mezi námi tehdy sakra stalo a proč jsi přestal. Nikdy jsem nepochopila, proč jsi mě tak zničehonic začal líbat, a pak už jsi mě nelíbal, ale měla jsem čas si aspoň ujasnit, že se mi to líbilo. Takže chci, abys mě políbil. Znovu.“

„A nepřestal,“ zavrčel Adrastos, a navzdory tomu, že věděl, že je to naprosto šílený nápad, že je to všechno daleko komplikovanější, než si Poppy myslí, se jeho ruka sama zvedla a přitiskla se na její bok a zůstala tam a jeho tělo bylo najednou tak blízko, že se vlastně tiskli k sobě.

„Přesně tak,“ přikývla Poppy a zaklonila hlavu, takže se teď v přítomí tiše dívali jeden druhému do očí. Adrastos měl pocit, že jestli se na něj bude ještě chvíli takhle dívat, mohla by se mu zatočit hlava tak, že by přepadl přes okraj toho balkonu.

„Tehdy bylo správné toho nechat,“ řekl, jako by se potřeboval něčeho držet, aby zůstal přičetný.

„Vážně? Proč?“ V té otázce byla jasná výzva a on si znovu uvědomil, jak chytrá holka to vždycky byla, jak ho udivovala svou inteligencí. To byla jedna z prvních věcí, kterých si u ní všiml, když tenkrát přijela poprvé do Stomlandu jako vyděšený sirotek a on ji okamžitě toužil ochránit před vším, co by jí mohlo ještě víc ublížit. Ale i když byla ze smrti svých rodičů zdrcená, byla neuvěřitelně zvědavá.

Teď stiskl rty a ostře vydechl. „Protože jsi pro mě jako sestra.“

Poppy si odfrkla a jemu to bohužel připadalo neodolatelné.

„Jako sestra? Opravdu?“

Ne, vlastně ne. Znovu si povzddechl. „Poppy –“

„Řekni mi, že mě nechceš políbit,“ vyzvala ho zpříma a on byl vděčný za to, že je kolem tma, že nemůže vidět ten jasný důkaz, tu část jeho těla, na níž je jasně vidět, jak moc touží udělat to, co mu navrhuje. Ale pak, ať už to byla náhoda nebo úmysl, se zapotácela a oťřela se přímo o jeho erekci. Oči se jí rozšířily a rty se pootvřely v tichém údivu. Už nemělo cenu cokoli popírat.

„Je to chyba,“ zaúpěl Adrastos, ale nebyl si jistý, jestli ho vůbec slyšela – jeho slova zmizela v polibku, v naléhavém polibku, kterým si podrobil její ústa. Nebyl si jistý, jestli to dokáže udržet pod kontrolou, ale rozhodně tomu nemohl dál odolávat. Kruci, byla to chyba, ale to byla i tehdy před těmi třemi roky. Prostě bude muset žít s následky svých činů. Ale to bude až ráno. A mezitím? Mezitím si pořádně užije každou zatracenou vteřinu.